

Arrest

nr. 120 757 van 17 maart 2014
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 november 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 april 2013 legde verzoeker samen met zijn Nederlandse vriendin een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 26 april 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse partner.

1.3. Op 22 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden aan verzoeker betekend op 7 november 2013.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.04.2013 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: S.

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- foto's dd. 23.01.2011 en 22.02.2011: deze foto's tonen aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert begin 2011. Echter, ze kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Immers, de documenten tonen niet aan dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen betreffen.

- twee verklaringen op eer door derden dd. 10.01.2013 en 18.01.2013 mbt de aangehaalde relatie tussen betrokkenen: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Tevens blijkt uit de gegevens van het Rijksregister dat betrokkene en de referentiepersoon op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *"schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".*

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

"2.1.1. Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet

volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht. Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissing opmerkt dat verzoeker niet op afdoende wijze zou hebben aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van minstens 2 jaar en hij evenmin bewijst 1 jaar ononderbroken te hebben samengeleefd met zijn partner.

Dat de aangebrachte bewijzen door verzoeker, zoals foto's, waarvan een aantal gedateerd en verklaringen op eer door derden hieraan niets mogen verhelpen.

Dat verweerder uitdrukkelijk stelt dat de voorgelegde ongedateerde foto's van niet kunnen aanvaard worden aangezien er geen data op vermeld staan en zij dus niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden.

Dat evenwel de gedateerde foto's van 23.01.2011 en 22.02.2011 volgens verweerder al evenmin kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van hun relatie, nu deze niet aantonen dat verzoeker en zijn partner elkaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en deze ontmoetingen 45 dagen in totaal betreffen.

Dat uit deze foto's echter duidelijk kan worden afgeleid dat verzoeker en mevrouw D. een relatie hadden en deze relatie dus minstens sedert januari 2011 een feit is. Aangezien het gaat om tweemaal een fotomoment, hebben verzoeker en zijn partner elkaar dus minstens 2x officieel ontmoet. Nu het hier gaat om een relatie, kan er geen twijfel over bestaan dat zij elkaar minstens 3x hebben ontmoet.

Dat omtrent het feit dat deze ontmoetingen 45 dagen in totaal betreffen, al evenmin enige twijfel kan bestaan, nu verzoeker en zijn partner op het ogenblik van de aanvraag reeds 45 dagen met elkaar samenwoonden op hetzelfde adres.

Dat men in het algemeen bovendien niet zomaar gaat samenwonen met een onbekende en er dus mag aangenomen worden dat verzoeker en zijn vriendin al geruime tijd een relatie hadden (zoals blijkt uit de foto's van minstens sedert januari 2011) vooraleer zij samen hetzelfde adres deelden.

Dat verweerder dan ook nagelaten heeft met al deze relevante gegevens, welke nochtans duidelijk kunnen worden afgeleid uit het administratief dossier, rekening te houden en ze in overweging te nemen.

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur - en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel - impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S.. Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat uit wat voorafgaat, dan ook duidelijk blijkt dat de beslissing niet genomen is met de vereiste zorgvuldigheid die van een overheid mag verwacht worden en dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat de bestreden beslissing geen enkele motivering geeft waarom er met deze gegevens geen rekening werd gehouden of ook maar enigszins motiveert dat deze in overweging werden genomen, doch mogelijks om een of andere reden niet konden weerhouden worden.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Dat de bestreden beslissing voorts opwerpt dat de verklaringen op eer door derden dd. 10.01.2013 en 18.01.2013 niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie, gezien deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

Dat deze verklaringen evenwel niet op zichzelf staande gegevens zijn, doch in overweging moeten genomen worden in samenhang met de gedateerde foto's en de feitelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner. Dat wanneer men al de elementen uit het dossier in overweging neemt, de verklaringen op eer enkel de feitelijke gegevens in casu ondersteunen en nogmaals bevestigen. Dat zij dan ook als het ware een zoveelste bevestiging vormen van de duurzame en stabiele relatie in hoofdte van verzoeker en zijn vrienden.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet genomen is met de vereiste zorgvuldigheid die van een overheid mag verwacht worden en ook op dit punt het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.1.3. Dat de bestreden beslissing de gedateerde foto's, het bewijs van samenwoning en de verklaringen van derden in casu niet in overweging neemt, doch nergens enige toelichting geeft hoe het bewijs van de duurzame en stabiele relatie dient te worden aangetoond wanneer de betrokkenen zich in hetzelfde land bevinden.

Dat het eenvoudig is een duurzame en stabiele relatie met 3 ontmoetingen van minstens 45 dagen aan te tonen wanneer de partners zich in verschillende landen bevinden, nu in dit geval vliegtuig-, boot- of treintickets kunnen worden voorgelegd. Dat zich de vraag stelt hoe personen die zich in hetzelfde land

bevinden kunnen aantonen dat zij elkaar minstens 3x hebben ontmoet en deze ontmoetingen in totaal 45 dagen in beslag namen.

Dat de bestreden beslissing hieromtrent geen duidelijkheid schept en het voor verzoeker dan ook totaal onduidelijk is hoe hij deze voorwaarde kan bewijzen, nu hij en zijn vrienden beiden in België wonen. Dat de bestreden beslissing dienaangaande geen enkele motivering geeft en bijgevolg een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

2.1.4. Dat de bestreden beslissing tenslotte geen enkele motivatie geeft waarom het noodzakelijk is aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen, af te leveren. Dat de beslissing immers enkel gewag maakt van het feit dat het legaal verblijf van verzoeker in België verstreken is.

Dat verweerder immers genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoeker en zijn partner effectief samenwonen en zij in de nabije toekomst een verklaring van wettelijke samenwoning zullen afleggen, waarvoor zij thans de nodige documenten verzamelen.

Dat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in casu dan ook buitenproportioneel is en volkomen onredelijk en bovendien geen motivering wordt gegeven waarom een dergelijke maatregelen noodzakelijk is.

Dat de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook onvoldoende gemotiveerd zijn en strijdig zijn met de motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Verzoeker werpt op dat er “geen enkele motivatie” wordt gegeven waarom het noodzakelijk is aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, doch dit betoog mist feitelijke grondslag aangezien in de bijlage 20 kan gelezen worden, “Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

De Raad stelt voor het overige aan de hand van het betoog van verzoeker vast dat hij de motieven die aan de grondslag liggen van de bijlage 20 kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Nederlandse.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

2.5. Ter ondersteuning van zijn in punt 1.2. bedoelde aanvraag legde verzoeker blijkens het administratief dossier volgende documenten neer als bewijs van zijn duurzame en stabiele relatie:

- een ontvangstbewijs van de verklaring tot wettelijke samenwoning van 5 april 2013;
- twee verklaringen van vrienden van 10 januari 2013 en 18 januari 2013;
- drie ongedateerde foto's waarop verzoeker en zijn partner evenwel niet samen te zien zijn;
- foto's van verzoeker en zijn partner gedateerd op 23 januari 2011 en 22 februari 2011.

2.6. Gelet op het in punt 2.5. vermelde ontvangstbewijs van de verklaring tot wettelijke samenwoning van 5 april 2013 kan verzoeker bezwaarlijk gevolgd worden in zijn betoog dat het bevel om het grondgebied te verlaten buitenproportioneel is aangezien hij en zijn partner *“in de nabije toekomst een verklaring van wettelijke samenwoning zullen afleggen, waarvoor zij thans de nodige documenten verzamelen”*. Een verklaring van wettelijke samenwoning volstaat, gelet op het gestelde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, op zich niet om een recht op verblijf erkend te zien en het verhindert op zich ook niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. In dit verband kan ook nog worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

2.7. Verzoeker uit vervolgens kritiek op de beoordeling van de door hem overgemaakte stukken ten bewijze van het duurzaam en stabiel karakter van zijn relatie. Verzoeker stipt aan dat de bijlage 20 stelt dat *“de voorgelegde ongedateerde foto's [...] niet kunnen aanvaard worden aangezien er geen data op vermeld staan en zij dus niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden”*, doch uit hierop geen concrete kritiek zodat de gedane vaststelling overeind blijft. De bijlage 20 stelt voorts: *“foto's dd. 23.01.2011 en 22.02.2011: deze foto's tonen aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert begin 2011. Echter, ze kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Immers, de documenten tonen niet aan dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen betreffen.”* Verzoekers redenering *“Aangezien het gaat om tweemaal een fotomoment, hebben verzoeker en zijn partner elkaar dus minstens 2x officieel ontmoet. Nu het hier gaat om een relatie, kan er geen twijfel over bestaan dat zij elkaar minstens 3x hebben ontmoet”*, waarbij vlotjes de sprong van 2 naar 3 ontmoetingen wordt gemaakt, is niet coherent en kan derhalve niet gevolgd worden. Wanneer niet wordt voldaan aan de voorwaarde van onafgebroken samenwoning van één jaar voor de aanvraag, geldt de andere precieze wettelijke voorwaarde die erin bestaat aan te tonen dat partners elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Verzoeker kan in dit verband niet volstaan met het maken van platte redeneringen zoals *“Dat men in het algemeen bovendien niet zomaar gaat samenwonen met een onbekende en er dus mag aangenomen worden dat verzoeker en zijn vriendin al geruime tijd een relatie hadden (zoals blijkt uit de foto's van minstens sedert januari 2011) vooraleer zij samen hetzelfde adres deelden”* of uit een samenwoning van minder dan één jaar voorafgaand aan de vestigingsaanvraag, d.w.z., de wettelijke samenwoning die afgesloten werd op 5 april 2013, zijnde 21 dagen voor de vestigingsaanvraag, zomaar te gaan afleiden dat het gaat om ontmoetingen die in totaal 45 of meer dagen betreffen.

2.8. Verder stipt verzoeker de in de bijlage 20 gedane beoordeling van door hem overgemaakte verklaringen op eer aan, maar hij gaat er niet in concreto op in zodat deze beoordeling eveneens overeind blijft.

2.9. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat de combinatie van elementen wel degelijk het duurzaam en stabiel karakter van zijn relatie aantoon, maar de Raad ziet niet in hoe een combinatie van onge-dateerde foto's, foto's uit 2011 en verklaringen op eer die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden samen genomen met de wettelijke samenwoning die afgesloten werd op 5 april 2013, kunnen aantonen dat verzoeker en zijn partner elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

2.10. Verzoeker doet ten slotte nog aan wetskritiek door aan te geven dat de voormelde voorwaarde moeilijk kan vervuld worden wanneer hij en zijn partner zich in hetzelfde land bevinden, maar het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad om daarover te oordelen noch kan van verwerende partij verwacht worden dat zij in de bijlage 20 gaat uiteenzetten hoe verzoeker aan deze voorwaarde kan voldoen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.11. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven”*.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“2.2.1. Dat overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoeker een jarenlange relatie heeft met een Nederlandse dame, welke in het bezit is van een elektronische E kaart en zo ook daadwerkelijk samenwonen, zodat de betreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.2. Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Dat aangezien het niet betwist is dat verzoeker minstens sedert januari 2011 een relatie heeft met Mevrouw F.D. en hij ook effectief samenwoont met haar, er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.2.3. Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Dat aangezien het in casu gaat om een weigering van een voortgezet verblijf (verzoeker was in het bezit van een bijlage 19ter), het EHRM dan aanvaardt dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging te worden genomen.

Dat inmenging van het openbaar gezag in het gezins- en/of familielevens toegestaan is voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in artikel 8, 2e lid EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat verzoeker en zijn partner minstens sedert januari 2011 een relatie hebben, zij thans nog steeds een koppel vormen en nog steeds samenwonen, zodat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ongetwijfeld een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

2.12. Waar verzoeker de schending van artikel 8 van de EVRM aanvoert, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, aangezien een bijlage 19ter deel uitmaakt van de fase van een aanvraag tot een eerste toelating van verblijf, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissingen dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.13. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduoid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoeker toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst of in het land van zijn partner, namelijk Nederland. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonde dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoeker toont niet in concreto aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België, waar hij blijkens het administratief dossier niet eerder genoot van een legaal verblijf, bij zijn Nederlandse partner te blijven met wie hij naar eigen zeggen slechts een relatie heeft sedert januari 2011 en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt

niet in dat verzoeker gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn partner. Het verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA